

ÇOCUK İSTANBUL

I

Her şehirde doğan
ilk kuşa
Adını verir çocuklar
o şehrin
İstanbul Kuşu'nun
Son çıղlığıdır
bu şiir...

Bir zamanlar
Karanlık olsa da
Ninniliydi İstanbul'un
yıldızlı gökleri

Nereye uçsak gece gündüz
Uzanınca ayaklarımıza
ışıkdan bir dal
Görünür bize İstanbul'un
en uzak yeri

Ezbere biliriz
kuş bakışı tarihini
Ezgili bir ırmak
gibiydi her yaz
Bir rüya şiirdi bazen
Şarkılı masaldı biraz

Kuşlar
çocuklar
şairler
Dua okusun diye
masal alfbesince

Boyadık kanatlarımızla
gökyüzünü maviye
Gülerek dinlerdik yedi tepesinde
Sek sek oynayan
yeşil rüzgârın sesini

Yirmi dokuz mayıs
bin dört yüz elli üçte
Gemileri karadan yüzdüren
at sırtındaki padişah
Bir sabah vakti
İpek sesli ezanla
Yeni bir çağ başlattı
İstanbul'da

O günden sonra
Biz ne kadar
lale ve çocuksak
Laleler
o kadar
çocuk ve kuştur
Çocuklar
kuş ve laledir
İstanbul'da

Acılı bir gece
Çook uzun bir gece
Kuşatılınca ülkemiz İstanbul
Denizce
gökçe
yıldızca
Yazdığımız anılar
Taştan kuş evlerinde
Bir sabah erkenden
unutulmuştur

II

Bakınca gündüz

yukarıdan

İki büyük laleye benzer

İstanbul

Ayın doğma

batma vaktinde

Aynaya dönüşünce

Boğaziçi suları

Başlar günün türkülü

yakamoz baharı

Susunca ayla

Saklambaç oynayan yıldızlar

Dönmeye başlar

çocuk semazen gibi

Bilmeceye benzeyen

Marmara adaları

Konunca tepesine

En küçük kardeşimiz

Soru sorardı Milyon Taşı'na

- Niçin dünyanın merkezidir

İstanbul?

Bir çiçeği

andıran sesiyle

Senlenir dünyaya:

- Lalenin

kuşun ve çocuğun

En çok yakıştığı

şehir olduğu için

Sabahları duyacağımız sesle

Der ki Ayasoyfa Cami

Sultanahmet Camisine
- Minarelerin
ne kadar güzel!

Sessizmiş her zaman
ağaçları
Her mevsim
Bahçelerinde açarmış
Çocuklarla konuşan
İstanbul gülü

Bir zamanlar
Daha güzelmiş
İstanbul
Hem de bir masal ev
kadar büyü

III

İstanbul. İstanbul.
İstanbul'umuz
Bitmeyecek bir masaldı
Gülerek akıyor artık sular
Eski mermer çeşmelerden
Çok uzaklarda kaldı
rüya şehir

Küsmüş oyuncaklar
geceleri
Eyüp'ün dar sokaklarından
Yürürken Karagöz'ün evine
Gülmeyen palyaçonun
Annesiz bir çocuk gibi
Ağlar yırtık elbiseleri

Durmuş İstanbul saati
Toprağın üstü bina ormanı
Kuşlar ağaçlar
Sular da küstü
Unutulmuş bir anne gibi

Kurmak için
yeni bir İstanbul
Bekliyoruz çocukları
İstanbul'a bakma durağında

Daha çizerken bile
kurşun kalemle resmini
Gülümsüyor aynada
İstanbul kadar
iki büyük lale